

Over solidariteit

STANDPUNT VTBKULTUUR

Door JOHAN VAN DEN DRIESSCHE.

nationaal voorzitter vtbKultuur, johanvandendriessche@vtbkultuur.be

Begin dit jaar hebben een aantal schrijvers, acteurs en muzikanten opgeroepen tot solidariteit, want solidariteit maakt een cultuur groot. Kunstenaars en artiesten worden verondersteld midden in de maatschappij te staan. In een wereld in volle verandering is voor velen de omgeving gadeslaan en daarop hun visie geven dé reden waarom ze met hun vak bezig zijn. Meestal gebeurt dit via hun werk, soms via andere wegen.

Ik twijfel er niet aan dat solidariteit cultuur groot maakt. Toch heb ik enkele bedenkingen bij die actie. Vooreerst, solidariteit met wie? Uit de teksten kunnen we afleiden dat het met de Franstaligen/Walen is. Maar is het dan ook niet maatschappelijk relevant na te gaan wat met die solidariteit werkelijk gebeurt of waartoe die aanleiding

geeft? Zo stelt men vast dat die 'solidariteit' niet leidt tot zelfredzaamheid van de bevolking, maar een apparaat in stand houdt van cliëntelisme. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat de 25 duurste ziekenhuizen van België tot de Franstalige gemeenschap behoren of dat vanuit Wallonië zelf de oproep komt

*Mag je niet
verwachten dat
solidariteit ook
werkt in de andere
richting?*

om "recht te kruipen" (Eric Mestdag, Le Soir). En mag je niet verwachten dat die solidariteit ook zou werken in de andere richting, in die domeinen waar de Franstalige gemeenschap sterker staat? De taal bijvoorbeeld, waar de Franstaligen het gemakkelijker hebben omdat er in Europa en de wereld nu eenmaal meer Frans dan Nederlands wordt gesproken. De vraag om de ziekenhuizen in Brussel te verplichten ook Nederlands te spreken niet als een provocatie beschouwen, bijvoorbeeld. Of ervoor zorgen dat op de Franstalige radio of in de Brusselse metro ook Nederlandstalige liedjes te horen zijn. En respect voor het feit dat de Vlamingen in Brussel en de Vlaamse rand zich daar willen blijven thuis voelen en niet moeten verhuizen omdat ze het beu zijn daar telkens tegenop te komen.

Je vraagt je af waarom die vragen binnen dat milieu niet aan bod komen. Van sommigen van hen is geweten dat zij op die wijze meer kansen zien voor hun politieke ideologie. Voor de meesten van hen geldt dat echter niet. Zij zouden bij de vragen die hier gesteld zijn toch eens moeten stilstaan.

::